

del af disse frasorterede sager på grund af klagerens organisationsforhold, pågældende organisations ressourcer eller andre forhold under ingen omstændigheder ville være bragt for et fagretlige system, endsige domstolene, men i arbejdsrapiret har man valgt at se bort fra denne mulighed.

Det er særdeles vanskeligt at spå. Skal man basere et skøn på henvendelserne til Ligestillingsrådet? på de telefoniske eller de skriftlige? Skal man basere det på hvilke sager, der har været behandlet på et Ligestillingsrådsmøde? Og hvad med de personer og organisationer, der opgav på forhånd? Skal man kigge på Norge, hvor det norske ombud i 1998 behandlede 211 sager, mens selve klagenævnet afgjorde 14, men hvor vi ved, at systemet er lidt anderledes indrettet? Skal man tage udgangspunkt i de 60 sager, der har været behandlet i det svenske ombud i første halvdel af 1999?

Baggrunden for, at et flertal i Folketinget den 18. maj vedtog at etablere et klagenævn for kønsdiskrimination i en 2-årig forsøgsperiode, er netop at vi ikke er istand til at give et meningsfyldt skøn over antallet af sager.«

Jeg udleverer naturligvis gerne alle relevante oplysninger, der kan tjene til at vurdere en teoretisk sagsmængde for et kommende klagenævn for kønsdiskrimination. Sagen er blot, at der ikke foreligger mange relevante oplysninger. Jeg anser i hvert fald ikke et skøn, som spænder mellem 5-200 for særligt relevant eller anvendeligt, og vi må gøre erfaringen i praksis. Dette har Folketinget vedtaget.«

Jeg kan henholde mig til by- og boligministerens bemærkninger.

Spm. nr. S 2820

Til trafikministeren (9/8 99) af:

Kaj Ikast (KF):

»Vil ministeren på baggrund af en artikel i Fiskeritidende den 5. august 1999 redegøre for, hvorfor Sund og Bælts prispolitik for nedgravning af kabler via Storebæltsforbindelsen er således, at omkostningerne ved at have Sund og Bælt som kabeltransportør langt overstiger omkostningerne ved selv at grave kabler ned i Storebælt?«

Begrundelse

Af artiklen i Fiskeritidende den 5. august fremgår det, at Storebæltsforbindelsens priser som transportør af kabler er langt højere end de tilsvarende omkostninger ved at grave kablet ned i Storebælt. Ministeren bedes redegøre for denne prispolitik.

Svar (26/8 99)

Trafikministeren (Sonja Mikkelsen):

Sund & Bælt har oplyst, at der i oktober 1998 blev etableret fiberkapacitet på Storebæltsforbindelsen til brug for teleoperatører. Omkostningerne herved udgjorde 1,8 mio. kr. Forud herfor blev der anmodet om interessetilkendigelser, hvorefter der blev forhandlet med en række teleselskaber om leje af kapacitet. Der blev herefter indgået aftale med to selskaber herom. Telia kunne imidlertid ikke acceptere de tilbudte priser, uanset at de lå på linie med de priser, som andre teleoperatører accepterede.

Sund & Bælt har endvidere oplyst, at de indtægter selskabet modtager for leje af fiberkapacitet, dækker udgifterne til afskrivning og forrentning m.v. af investeringen.

Med hensyn til kabelføring på havbunden vil dette være langt dyrere end fremføring via Storebæltsforbindelsen. Konsultfirmaet Andersen Management International A/S har udarbejdet en uvildig vurdering, der viser, at en samlet anlægssum på 8 til 10 mio. kr. må anses som et realistisk bud på en søkabelforbindelse over Storebælt. Der er således ingen tvivl om at kabelføring ved havbunden er markant dyrere for Telia end leje af kapacitet på Storebæltsforbindelsen, men de får til gengæld mere kapacitet og større frihedsgrader.

Sund & Bælt har endvidere oplyst, at Telia også har været inde i billedet i forbindelse med drøftelser af opsætning af mobilantennener på Sprogø. Også i dette tilfælde mente Telia, at de tilbudte priser var for høje, hvorimod andre teleselskaber accepterede priserne.

Jeg skal henholde mig til Sund & Bælts oplysninger.
